

บวชทำไม

ผมตั้งใจไว้นานแล้วว่าในชีวิตนี้จะขอบวชเรียนสักพรรษาหนึ่งให้ได้ แต่เวลาและโอกาสที่ผ่านมามีไม่สามารถทำตามที่ตั้งใจไว้ เพิ่งจะมีโอกาสก็ในปีนี้อเอง เมื่ออายุของผมย่างเข้าสามสิบสามปี มีเมียหนึ่ง ลูกสองเข้าไปแล้ว

ผมเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตามระเบียบ ก่อนบวชต้องยื่นใบลาล่วงหน้า อย่างน้อยหกสิบวัน ในใบลาต้องแจ้งด้วยว่าจะบวชวัดไหน ผมยังนึกไม่ออกว่าจะบวชที่วัดไหนดี แต่ตั้งใจไว้แล้วว่าต้องขอบวชในปีนี้ได้ ผมจึงได้ไปพบหัวหน้า ขอลาบวชด้วยวาจาจาก่อน ถ้าท่านไม่ขัดข้อง จะได้ยื่นใบลาภายหลัง

“คุณบวชทำไม” หัวหน้าถาม

“ผมอยากบวชครับ” ผมยังนึกคำตอบที่ดีกว่านี้ไม่ได้

“ผมหมายถึงว่าคุณบวชเพื่ออะไร ถ้าบวชเพื่อประเพณีผมไม่เห็นด้วย”

“เปล่าครับ ถ้าผมบวชเพื่อประเพณี ผมคงบวชไปนานแล้วตั้งแต่อายุครบบวช แต่ที่ผมบวชเพราะผมมีศรัทธาอยากบวช”

“ศรัทธายังไง” หัวหน้าซัก

“ผมมีความเชื่อว่า คำสอนของศาสนาพุทธนั้นมีประโยชน์กับทุกคนมาก

ผมจึงอยากบวชเพื่อศึกษาธรรม”

“ไม่ต้องบวชก็ศึกษาได้” หัวหน้าแย้ง

“จริงครับ แต่คงไม่เหมือนกัน”

“เหมือนไม่เหมือนมันอยู่ที่เราตั้งใจแค่ไหน”

“ถูกของหัวหน้าครับ แต่สำหรับผม ผมเห็นว่าถ้าไม่บวช ต้องยุ่งกับการทำมาหากิน มีเวลาน้อยที่จะศึกษาค้นคว้า สู้เป็นพระไม่ได้ ยังได้ฝึกปฏิบัติไปด้วย”

“เหตุผลที่จะบวชของคุณมีแค่นี้เองหรือ”

“ยังมีอีกครับ คือผมเริ่มรู้สึกเบื่อความจำเจในชีวิตประจำวัน เข้าไปทำงาน เย็นกลับบ้าน ทิวากิน อยากก็ทำ คนเราวันหนึ่งๆ ไม่เห็นมีอะไร ก็แค่นี้ จิตใจเริ่มเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้นเหมือนก่อน ถ้าชินปล่อยไปอย่างนี้เรื่อยๆ คงแย่ ผมจึงอยากบวชเพื่อหยุดตัวเองสักพักหนึ่ง”

“คุณเบื่องานนะสิ”

“ใช่ครับ” ผมยอมรับ “เมื่อเมื่อผมก็ไม่อยากทนทำ และอีกอย่างหนึ่งที่ผมหวัง คือการที่ผมได้บวชเป็นพระเหมือนกับผมได้ก้าวออกไปจากความ เป็นผม เพื่อจะได้หันกลับมาดูตัวเองให้เด่นชัด คนเราถ้าได้ดูตัวเองมากๆ นานๆ จะเห็นตัวเองชัด สิ่งไหนที่เห็นว่าไม่ดี บกพร่อง ผมก็จะได้แก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น เหตุผลข้อใหญ่ของผมก็มีเพียงแค่นี้”

“คุณไม่จำเป็นต้องบวชก็น่าจะมองดูตัวเองได้”

“ถึงได้ก็ไม่ดีครับ เพราะถ้าผมไม่บวช ความเคยชินบวกความจำเจในชีวิตประจำวันจะปิดบังความจริงไว้หมด จะมองเห็นตัวเองไม่ชัด”

หัวหน้ายิ้ม

“เอาละ ผมพอเข้าใจเจตนาของคุณ ที่ผมชักไม่มีจุดประสงค์จะขัดขวาง หรือคัดค้านศรัทธาของคุณหรอก ยิ่งไงผมก็ต้องอนุญาตให้คุณลาบวชแน่ เพียงแต่ผมอยากจะถามคุณเพื่อขอเหตุผลเท่านั้น ผมชอบคนที่มีเหตุผล

ผมไม่ชอบคนที่ทำอะไรอะอะไรอะก็อ้างประเพณีหรือหลักเหตุผลตามเขาไป เห็นใครทำอะไรก็อยากทำบ้าง เห็นเขาบวชก็อยากจะทำบ้าง ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่ถือหลักความจริง ถ้าเป็นอย่างนี้ผมเชื่อว่า คุณจะบวชสักก็พรรษาก็คงไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ผมเองก็ยังไม่ได้บวช แต่ถ้าจะบวช ผมก็ต้องมีจุดมุ่งหมาย คุณรู้จักถรณ์รงค์ไหม”

“รู้จักครับ”

“เดือนที่แล้วมาขอบวชเจ็ดวัน เขาขอบวชทำไม่รู้มัย”

“ไม่ทราบครับ”

“บวชเก็บน เขาบ่นเอาไว้ นี่ก็เป็นความเชื่ออย่างหนึ่งของคนเรา คุณเชื่อตามเขาหรือเปล่า ว่าการบวชเก็บนเป็นวิธีการที่ถูกต้อง”

“ไม่เชื่อครับ”

หัวหน้าหัวเราะ

“ผมก็ไม่เชื่อ และผมก็ไม่เห็นถึงความจำเป็นที่คนเราเวลาบวชหวังอะไรแล้วต้องบ่นบาน แต่ผมก็ไม่คัดค้านเขา ผมอนุญาตให้เขาบวชได้ เพราะผมคิดว่าเขาไม่ได้ทำผิดที่บวชเก็บน เพราะอย่างน้อยๆ ก็ทำให้เขาสบายใจที่ได้ทำตามสัญญาที่บ่นบานไว้ บางปีมีคนมาลาบวชกับผม พอผมถามว่าบวชทำไม ตอบให้ผมไม่ได้ ผมถึงกับไล่ให้ไปหาคำตอบ ไม่งั้นผมก็ไม่ให้ลา” ท่านพูดพลางหัวเราะ “จะบวชอยู่แล้วยังไม่รู้ว่าจะบวชทำไม เพื่ออะไร ก็แย่แล้ว”

ผมรู้สึกชื่นชมต่อหัวหน้ามาก เพราะความคิดตรงกัน ก่อนลากลับ ท่านได้พูดถึงการบวชและศาสนาเปรียบเทียบ ท่านรอบรู้แทบทุกศาสนา แสดงว่าท่านได้ศึกษามาไม่น้อย ทั้งๆ ที่ท่านยังไม่เคยบวชเรียน ท้ายสุดท่านสรุปว่า

“ศาสนาทุกศาสนาสอนให้คนทำดีทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราจะนำมาใช้หรือเปล่า ที่ผมนับถือศาสนาพุทธ เพราะเห็นว่าเหมาะสมกับผม ข้อเสียของคนไทยเราอยู่ที่ว่า บอกใครต่อใครอย่างไม่อายว่านับถือศาสนาพุทธ แต่หลักสำคัญของพุทธศาสนามีอะไรบ้าง ส่วนมากจะตอบกันไม่ได้ อยู่เมืองไทย

ยังไม่รู้ใครบางคนไปถึงเมืองนอก ฟังถามเข้าหน่อย ยืนงงเหมือนถูกหมัดตอบไม่ได้ อย่างนี้น่าอายมาก”

เมื่อผมบอกกรรยาว่าจะบวช เธอดูนัยน์ตาผมเหมือนกับจะค้นหาอะไรในนั้น

“พ่อจะบวชจริงหรือ?” เธอถาม

“จริง” ผมยืนยัน

“นี่อะไรขึ้นมา”

“นี่หลายอย่าง” ผมอธิบายเหตุผลในการที่ผมอยากจะบวชให้เธอฟัง เธอเห็นด้วยและยินยอม ตั้งแต่เราแต่งงานกันมา เธอไม่เคยขัดใจผมเลย เธอเข้าใจผมดี รู้ความต้องการของผม มีแต่ผมเท่านั้นที่ทำให้เธอเสียใจบ่อยๆ

บ้าคนหนึ่งพูดกับผมว่า

“หลานบวชเมื่อมีเมียแล้วก็ได้เมียหมด”

“อะไรครับบ้า ที่ว่าได้เมีย” ผมถามอย่างสงสัย

“ก็ส่วนกุศลนะสิ”

“ไม่จริงหรือบ้า” ผมค้าน “ผมเชื่อว่าการบวชเป็นการทำดีอย่างหนึ่ง คนที่รักผมและหวังให้ผมเป็นคนดี ก็ย่อมได้สิ่งตอบแทนจากผมเท่าเทียมกันทุกคน”

“ได้ยังไง?” บ้าซัก

“ได้ความสบายใจสิครับ เพราะคนที่รักผมอย่างพ่อแม่หรือเมียต่างก็ต้องการให้ผมทำดี ผมมั่นใจว่าสิ่งที่ได้จากการบวชอยู่ตรงนี้ อยู่ตรงที่ว่าทุกคนได้สบายใจกับผม ผมเชื่อว่าดีดีกว่าเห็นผมเข้าคุก จริงไหมครับ ผมเองก็มีความสุขเพราะได้บวชตามที่ตั้งใจไว้และรู้ว่าคนอื่นฯ สบายใจต่อกรกระทำของผม”

“หลานไม่คิดบ้างหรือว่า พ่อแม่ของหลานจะได้เกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์”

ผมยิ้ม แต่บ๊ายไม่ยอมยิ้มกับผม

“ผมไม่เคยคิดครับ เรื่องอย่างนี้ผมไม่เชื่อ สวรรค์นรกไม่มีจริงหรอกครับ เป็นคำพูดเพื่อให้รู้ข้อแตกต่างระหว่างความสุขกับความทุกข์มากกว่า หรือถ้ามีก็ไม่ใช่อุบัติเหตุหน้า อยู่ชาติไหนแหละ ท่านผู้รู้คนหนึ่งเคยบอกผมว่า ‘สวรรค์อยู่นอก นรกอยู่ในใจ’ คนเราจะทุกข์จะสุขขึ้นอยู่กับจิตใจเป็นใหญ่ครับ วันไหนบ๊ายมีความสุขก็เหมือนตกนรก ความจริงก็มีอยู่เพียงแค่นี้เอง ผมเชื่อเช่นนั้น”

บ๊ายนั่งฟังผมพูดอย่างสนใจ ไม่มีกิริยาคัดค้านแต่อย่างใด ถึงกระนั้นผมก็ยังไม่แน่ใจว่าท่านจะเห็นด้วยตามที่ผมพูดหรือไม่

การได้คุยกับบ๊ายทำให้ผมนึกถึงแม่ แม่อยู่ต่างจังหวัด แม่อาจมีความคิดเหมือนบ๊ายก็ได้ แต่คงไม่เป็นไร ไว้ให้ผมได้พบกับแม่ ผมคงพูดให้แม่เข้าใจได้ ครั้งน้องชายของผมบวช ขณะน้องห่มจีวรสีเหลือง ผมเห็นแม่น้ำตาซิม แม่คงตื่นตันใจ อีกไม่กี่วันผมก็จะได้บวชบ้าง ผมภาวนาขอให้แม่มีความรู้สึกเหมือนกับวันที่แม่เห็นน้องบวชบ้างเถิด

คนเราจะเข้าวัดเข้าวาบวชเรียน โดยเฉพาะตัวผมเอง ผมเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาสามัญเหลือเกิน แต่ทำไมนะ ดูเพื่อนสนิทของผมต่างก็คิดไปต่างๆ นานา

“ไอ้ตรี บวชทำไม” เพื่อนคนหนึ่งถาม ผมก็ต้องอธิบาย และอีกหลายคนมาถามเช่นนี้ ผมต้องอธิบายซ้ำแล้วซ้ำอีก

บางคนก็พาลคิดไปว่า ที่ผมบวชเพราะชีวิตในครอบครัวไม่ราบรื่น จึงหนีไปบวชสักพัก ไช้...ผมไม่อยากคุยหรือกว่าครอบครัวของผมเป็นครอบครัวเล็กๆ ที่มีความสุขที่สุด เรามีเงินไม่มากนัก แต่เราก็มีน้ำใจให้กันและกันอย่างพอเพียง

บ้างก็คิดไปไกลว่า ที่ผมบวชเพราะผมต้องการรักษาพี่รั้งแค บ๊ายทั้งเพ ถ้าผมเป็นพี่รั้งแคจริง ผมคงไม่ไ้รักษาวิธีนี้แน่นอน เอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้

๓

บวชวัดไหนดี

“คุณจะทำบวชวัดไหน” ผู้ร่วมงานคนหนึ่งถาม

“ยังไม่แน่ กำลังหาอยู่” ผมตอบ

“บวชที่ปากน้ำลี้ดี ใกล้บ้าน เมียส่งปืนโตง่าย” เขาแนะนำ

“เพราะส่งปืนโตง่ายนะสิ ผมจึงไม่อยากบวชใกล้บ้าน”

“อ้าว! ทำไม”

“มันจะทำให้ผมสบายเกินไป”

“ไม่ดีหรือสบาย”

“ดีมันก็ดีหรือครับ แต่ผมไม่ชอบ เพราะถ้าผมอยากสบายทางกายผมคงไม่บวช อยู่อย่างนี้ก็สบายแล้ว ผมอยากสบายทางใจ”

“เมื่อกินอยู่สบาย ใจมันก็สบายเองแหละ ไม่ต้องห่วง”

“ไม่จริงเสมอไปหรือครับ ผมเกรงว่าถ้าผมบวชวัดใกล้บ้านซึ่งอยู่ใกล้ที่ทำงานด้วย คนจะต้องมาเยี่ยมมาคุยกับผมไม่ขาด เมียก็ต้องยุ่งเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของผม บิณฑบาตยามเช้าผมก็ต้องเห็นบ้านของตัวเองที่เคยอยู่เคยนอน หรือพบท่อรั่วกลางถนนก็ต้องนึกถึงงานในหน้าที่ที่เคยทำ ความสงบ

ทางใจก็จะไม่เกิด และดูเป็นเรื่องธรรมดาไปสำหรับบวชแล้วอยู่ใกล้บ้าน ผมจึงอยากบวชวัดที่ห่างบ้านห่างที่ทำงาน ผมต้องการหาความสงบ”

“ถ้าอย่างนั้นไปบวชที่สวนโมกข์สิ เจียบดี” อีกคนแนะนำ

“ผมก็เคยคิดไว้เหมือนกัน เพราะรู้ว่าที่นั่นดีหลายอย่าง แต่พอผมจะบวชขึ้นจริงๆ กลับนึกกลัวไม่กล้าบวชวัดนั้น”

“กลัวอะไร”

“กลัวตัวเอง”

“เป็นยังไง ไม่เข้าใจ”

“ผมเป็นคนอ่อนไหวง่ายครับ ที่สวนโมกข์เจียบสงบ อยู่ที่นั่นเหมือนได้หลุดพ้นไปอยู่อีกโลกหนึ่ง ไม่วุ่นวาย พร้อมทั้งมีอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอน พระบวชใหม่เป็นอย่างดี ที่ผมว่ากลัวก็กลัวเรื่องนี้แหละครับ กลัวจะซาบซึ่งต่อศาสนาจนถอนตัวไม่ขึ้น เกิดเปลืองใจไม่สู้ก็แยกกันเท่านั้น ผมกลัวเพียงแค่นี้ ผมเคยรู้ว่าบางคนเป็นถึงนายแพทย์ มีปริญญาพ่วงท้ายยาวเหยียด หรือเป็นข้าราชการชั้นโทชั้นเอก ไปบวชที่สวนโมกข์เสร็จแล้วไม่สู้ก็มี”

“ไม่ดีหรือจะได้พ้นทุกข์ จะได้พบกับความสุขที่แท้จริง พระท่านบอก ว่าสุขใดเท่ากับความสงบไม่มีมิใช่หรือ” ผมยิ้มต่อคำพูดประโยคหลังของเพื่อนร่วมงาน

“ดีมันก็ดีหรือสำหรับบางคน แต่มาคิดให้ซึ้ง คนที่อยู่ในสภาพและฐานะอย่างผม ซึ่งยังต้องเป็นที่พึ่งของครอบครัว ถ้าผมบวชไม่สู้ก็เท่ากับผมเห็นแก่ตัว คือหนีไปหาความสุขเสียคนเดียว แล้วลูกเมียผมละ ต้องเรียนต้องกิน จะเดือดร้อนแค่ไหนถ้าขาดผม ผมจึงไม่อยากไปบวชที่สวนโมกข์ ไม่ใช่ว่าสวนโมกข์ไม่ดี ผมเพียงแต่คิดว่าไม่เหมาะกับผมต่างหาก”

“คุณคิดมากไป คนที่ไปบวชที่นั่นสึกกลับมาก็มีถมไป และส่วนใหญ่ประพฤติตัวดีกว่าก่อนบวชมาก”

“ครับ ผมไม่เถียง ถ้าเป็นอย่างคุณว่าก็ดีไป แต่เรื่องของศาสนาเป็นเรื่อง

ที่เหมือนมีอะไรก็กลับแฝงอยู่ ผมจึงไม่ไวใจตัวผมเอง อาจจะเป็นเพราะความซื่อซื่อซื่อของผมเองก็ได้ ผมจึงไม่กล้าเสี่ยง”

จนแล้วจนรอด ผมก็ยังนึกไม่ออกว่าจะบวชที่วัดไหนดี ใจนั้นคิดอยู่เพียงเลาะๆ ว่า ออกจากบวชวัดต่างจังหวัดไกลๆ เคยคิดจะกลับไปบวชที่บ้านเดิม จังหวัดนครศรีธรรมราช แล้วก็เปลี่ยนใจอีกเพราะที่นั่นผมคงไม่พ้นสิ่งแวดล้อมที่ผมเคยพบเคยเห็น และสิ่งสำคัญ ผมคงหนีไม่พ้นความวุ่นวายจากเพื่อนเก่าๆ และญาติพี่น้องซึ่งผมมีอยู่มากที่นั่น จะบวชทั้งที เวลาบวชก็มีน้อยเพียงแค่วันสามเดือนเท่านั้น ผมต้องการใช้เวลาในวัดให้มีประโยชน์ที่สุด ไม่อยากใช้เวลาส่วนใหญ่ นั่งคุยกับใครต่อใครที่พากันมาเยี่ยมเยียนผม

บังเอิญ ‘สมบุญ’ เพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกันกับผมสมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยม ซึ่งไปเป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนลงมากกรุงเทพฯ และได้มาพักกับผมที่บ้าน รู้ว่าผมจะบวช จึงเชิญชวนแบบที่เล่นทีจริงว่า

“ไปบวชที่แม่ฮ่องสอนเอามั๊ย”

“ตกลง แก่ติดต่อวัดให้สิ” ผมตัดสินใจได้เดี๋ยวนั้น

“อ้อ! ได้ ว่าแต่ว่าแกจะไปบวชจริงหรือเปล่า แม่ฮ่องสอนไม่ใช่ใกล้นะ”

สมบุญถามเพื่อความแน่ใจ

“ไปจริง ไกลๆ ลิดี” ผมยืนยัน

วันนั้นสมบุญเล่าถึงจังหวัดแม่ฮ่องสอนให้ผมฟังจนผมมีความสนใจยิ่งขึ้น

เมื่อสมบุญกลับไปแม่ฮ่องสอน เขาก็เขียนจดหมายมาถึงผม

“กันไปถึงแม่ฮ่องสอนหลายวันแล้ว มั่วยุ่งเรื่องทำไร่บ้านเสียเลย ไม่ได้ส่งข่าวมา ทั้งๆ ที่กันได้ไปติดต่อวัดให้แล้วด้วย เมียของกันดีใจมากที่แกจะไปบวชที่โน่น เมียยังยู่ให้กันบวชเลย จะได้เป็นเพื่อนกับแก แต่กันยังไม่พร้อม ที่สำคัญคือตัดใจยังไม่ได้ บวชไปจะทำให้ศาสนาเสื่อมเปล่าๆ

ก่อนไปติดต่อดีให้แก กั้นกับเมียได้ปรึกษากันว่าจะให้แกบวชวัดไหนดี วัดที่แม่ฮ่องสอนมีมาก ตอนแรกจะให้แกบวชที่วัดพระธาตุดอยงองมู เพราะอากาศดี เยียบ คิดว่าแกคงชอบ แต่เมียค้านบอกว่าวัดนี้อยู่บนดอยสูง แกจะแยเพราะต้องเดินลงจากดอยเพื่อบิณฑบาตทุกวัน กั้นคิดดูก็เห็นจริง ขนาด กั้นออกกำลังกายเล่นบาสอยู่ประจำ ร่างกายก็แข็งแรงกว่าแก เวลา กั้นเดินขึ้นวัด นี้เหนื่อยหอบซีโครงบานเลย อีกอย่างหนึ่งที่เมียเป็นห่วงก็เรื่องส่งปิ่นโตให้แก วัดนี้อยู่ไกลบ้านของกั้นมาก กลัวแกจะพอม เลยแนะนำให้บวชวัดดอนเจดีย์ เพราะเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้าน ไปมาสะดวก กั้นจะได้ส่งปิ่นโตให้แกได้ทุกวัน หรือถ้า แกอยากจะกินอะไรก็กระซิบสั่งเป็นพิเศษได้ กั้นและเมียจึงอยากให้แกบวชวัด ดอนเจดีย์ด้วยเหตุผลดังกล่าว ตกกลางคืน บวชวัดนี้ กั้นไม่ได้บังคับ ขอให้แกคิดและ พิจารณาดูเอาเองว่าอยากบวชวัดไหน วัดไหนๆ กั้นก็ติดต่อดีได้ทั้งนั้นแหละ ท่านเจ้าอาวาสทุกวัดเอาใจกั้นจะตายไป เพราะอยากให้กั้นเข้าวัดเสียบ้าง (ปกติไม่ค่อยได้เข้าบ่อยนัก) เรื่องนี้ไม่ต้องห่วง ว่าแต่แกอยากบวชวัดไหน ก็ให้บอกไป กั้นจะติดต่อใหม่ให้อีกครั้ง พอรู้ว่าแกจะบวช ตอนนี้เมียกั้น เรียกแกว่าอะไรู้ใหม่ คงซ้อมไว้ก่อน เธอเรียกแกว่า ท่านๆ ทุกคำเลย ทั้งๆ ที่แกยังไม่ได้อบวช

ผมอ่านจดหมายสองเที่ยว จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นอย่างไรผมไม่เคยไป วัดเป็นอย่างไรก็นึกภาพไม่ออกชัดเจน แต่ผมตัดสินใจเลือกที่จะบวชวัด พระธาตุดอยงองมู ด้วยเหตุผลเพียงว่าเกรงใจสมบุญธน์กับภรรยาของเขา ผม ไม่อยากบวชวัดดอนเจดีย์ซึ่งอยู่ใกล้บ้านของเขา เกรงจะทำให้สมบุญธน์มีภาระ ส่งปิ่นโตผมทุกวัน คนเราบางครั้ง ความเกรงใจอย่างเดียวก็น่าสามารถอยู่ เหนือเหตุผลอื่นๆ ทั้งหมดได้

วัดหัวเมืองไทยมีมาก ผมไม่แน่ใจว่าผมคิดผิดหรือถูกที่ไปบวชถึง
แม่ฮ่องสอน แต่ผมคิดว่าผมคงได้รับอะไรบางอย่างจากการบวชที่นั่น ซึ่งเป็นจังหวัด

ติดชายแดนพม่าที่ไม่ใช่จะไปกันได้ง่ายนัก ทั้งจังหวัดผมรู้จักสมบูรณ์และ
ภรรยาของเขาเท่านั้น นอกนั้นผมไม่รู้จักใครเลย ผมจะต้องได้พบกับของใหม่
สิ่งใหม่ พบกับแวดวงของพระที่ผมไม่คุ้นเคยกันมาก่อน ที่แน่ๆ คือผม
จะต้องได้ความจริงของชีวิต ซึ่งยากนักที่จะศึกษาจากตำรา ในชีวิตของผม
ผมเคยเข้าแต่โบสถ์ศาสนาคริสต์มากกว่าศาสนาพุทธ เพราะผมเรียนหนังสือจาก
โรงเรียนฝรั่งตั้งแต่เด็ก ต่อจากนี้อีกไม่นานผมจะได้เข้าวัดเต็มตัวเสียที

เมื่อรู้ว่าผมจะไปบวชที่แม่ฮ่องสอน ภรรยาของผมไม่ขัดใจผมเช่นเคย
คนอื่นขัดใจบ้าง แต่เมื่อได้รับคำอธิบายจากผม ต่างก็เห็นด้วย ถึงอย่างไร
เพื่อนบางคนก็ไม่วายเป็นห่วง

“ที่โน่นชาวบ้านใส่บาตรด้วยข้าวเหนียวนะ แกจะกินได้หรือ”

“พระอื่นกินได้ ก็นักกินได้” ผมแข็งใจทุกๆ ที่ใจนั้นฝ่อเต็มที ถ้าเป็น
อย่างเพื่อนว่าจริง ผมคงแยะ เพราะผมไม่ชอบกินข้าวเหนียวตั้งแต่ไหนแต่ไรมา
แล้ว ถ้าจะกินได้ก็มีอยู่อย่างเดียวคือข้าวเหนียวมะม่วง